

Diákok a virágtartón

Ide nekünk a CSOTI-t!

Nem írtuk el a címet: bár diákok követeléséről van szó, ezáltal nem édes-seget kérnek, hanem a Csongrád Megyei Tanács Oktatási és Továbbképzési Intézetét szeretnék megkapni — középiskolai cél-ra. Ennek érdekében március 29-ére demonstrációt szerveznek a Széchenyi térré, így adva hangot elégedetlenségüknek.

„Akarod, hogy ne a másik negyvenet túlvölte, emberi módon tudjak szólni Hozzád az órán? Hogy a virágtartóra helyetted végre virágokat ültessenek? Hogy tornaterem híján ne az ügyefétes tanár előli rohángálás legyen a testedés?”

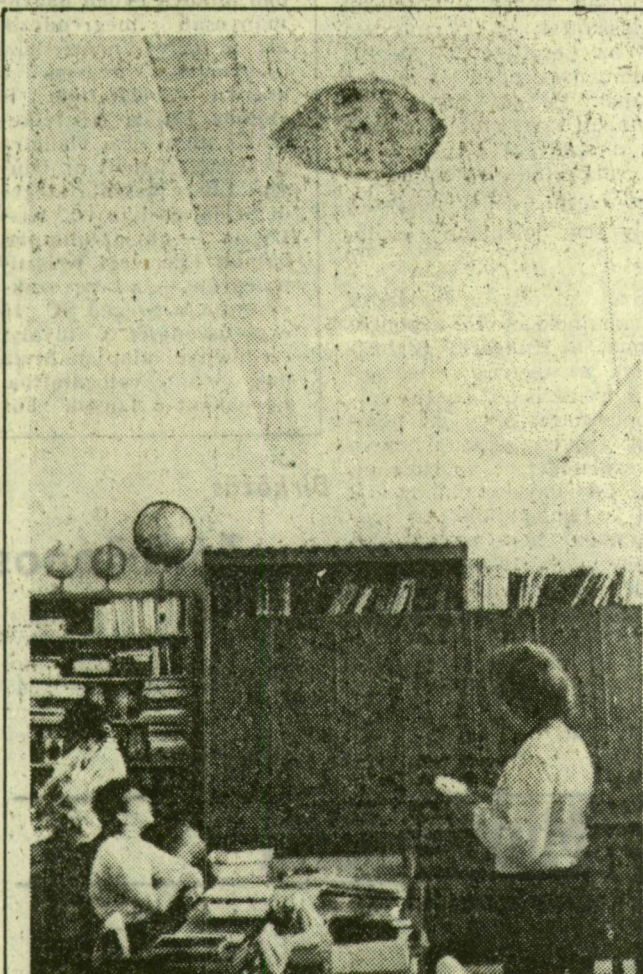
A kérdések sora még folytatódik azon a röplapon, amelynek szövegét a *Szedi-pesz*, azaz a *Szegedi Diákok és Pedagógusok Szövetsége* fogalmazta meg. *Demonstrációra hívják a középiskolásokat*, s az akcióval az elhelyezési problémák, és általában az oktatás mostoha körülményei miatt tiltakoznak.

Mi történik csütörtök délután a Széchenyi téren, és mit akarnak elérni? A kérdésre *Árpádfalvi Edina*, a Szepes képviselője válaszolt:

— Elfogadhatatlannak tartjuk a jelenlegi középiskolai állapotokat. Sajnos, nem túlzás az, amit plakátjainkra is írtunk: *a gyerekek virágtartón ülve hallgatják az órát, életveszélyes iskolába járnak nap mint nap, a zsúfoltságon úgy próbálnak segíteni, hogy vízes pincékbe terelik a diákokat. A költségvetés a legalapvetőbb dolgokra sem elég, év végén a tanárok saját zsebből veszik meg a krétát, ha írni akarnak a táblára.*

— *Ti viszont nem álltatok meg a mostani körülmények kritikájánál, hanem szeretnétek megkapni a megyei tanács oktatási központját.*

— Eppen az előbb vázolt helyzet kényszerít bennünket

Somogyi Károlyné felvétele

A Gutenberg utcai Vasvári Pál Közgazdasági Szak-középiskola tanári szobájának mennyezete már állást foglalt az ügyben: leszakadt. Nem történt baja senkinek — egyelőre

erre. Mi nem a megyei tanácsot akarjuk támadni, ezzel, és nem ragaszkodunk ehhez az épülethez. Más megoldást is elfogadunk, de legalább a segítő szándékot szeretnénk látni a megyeiek részéről. A Szegeden tanuló diákok egyharmada vidékről jár be, helyes volna tehát, ha a megyei vezetés is tenne erőfeszítéseket az érdekükben. Mert eddig csak a városi tanács próbált segíteni valamit.

— *De mi lenne az újszegedi központban működő három intézménnyel? Az utcára nem mehetnek!*

— Talán kereshetnének

helyet másutt, 12 tantermet nyernénk azzal az épülettel.

— *A demográfia hullám két-három év múlva túl lesz a csúcson, azután kevesebb lesz a középiskolás is. Nem jelentené ez a kihasználatlanság veszélyét?*

— Új középiskolára mindenképpen szükség van. A mai 40-45 fős osztályok később mondjuk 35-ösek lesznek. Hol van ez még az áhított kiscsoportos foglalkozások lehetőségétől?

— *Nem lehetett volna békesen megbeszélni az oktatási központ ügyét a megyei vezetőkkel? Úgy tudom, ők*

levélben hívtak titeket konzultációra.

— Nem kaptunk ilyen levelet, de ha megkapjuk sem állunk el a demonstráció megszervezésétől. A szülők, sőt az egész város figyelmét föl akarjuk kelteni, hiszen nem mindegy, hogyan tanul, tud-e egyáltalán tanulni az a fiatal, aki ma és az elkövetkező években középiskolás, illetve az lesz.

Lehmann István, megyei tanácselnök a következőképpen vélekedett a tervezett akcióról:

— *Tárgyalásra hívtuk a diák-pedagógus szövetség képviselőit, de hiába: nem jelentkeztek, és tovább szervezik demonstrációjukat. Követeléseikre — amelyeket csak igen vázlatos formában, a röplapról ismerek — azt válaszolhatom, hogy semmiképpen sem mondhatunk le egyetlen szegedi ingatlanunkról, ahol három fontos intézmény (a megyei művelődési központ, a pedagógiai intézet és a tanácsjogi továbbképző intézet) működik. Az épület egyébként sem csak a szegedieké, hanem a megyéé is. Ha eljönnek a szövetség vezetői, megismerhetnék volna azokat a javaslatokat, amelyek az épület jövőbeni hasznosítására készültek. Ezek között szerepel például a művelődési miniszter által is szorgalmazott új típusú, regionális pedagógiai intézet létrehozása, vagy az államigazgatási főiskola levelező centrumának kialakítása. És akkor még nem is beszéltem azokról az át- és továbbképzési feladatokról, amelyeket ennek az intézménynek éppen az új önkormányzat érdekében is el kell látnia.*

Ervek mindkét oldalon. Nyilvánvaló, hogy a megoldást nem egymás rovására kell megtalálni, ettől a diák-szövetség szándékai is távol állnak. De valamilyen megoldás kell.

Nyilas Péter

A mai magyar zene hete

Hangversenyek Szegeden

A Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola szegedi tagozata nagytermében (Lehén krt. 79.) a főiskola budapesti, debreceni, győri, miskolci és szegedi tagozatának hallgatói adnak hangversenyt ma este fél 8 órai kezdettel. Holnap, ugyanitt, este fél 8-tól a Szegedi Szimfonikus Zenekart Molnár László vezényli.

nei estjén vehetnek részt az érdeklődők. A műsoron Huszár Lajos, Kocsár Miklós, Vántus István és Farkas Ferenc művei szerepelnek. Közreműködik Török János (klarinét), Lass Zoltán (fuvola). A Szegedi Szimfonikus Zenekart Molnár László vezényli.

Ötletek a világkiállításához

Ha igen: hogyan?

Hogy lesz-e világkiállítás, az még nem dőlt el. Az új Parlament dönt ez ügyben, reméljük, minél előbb. Mert ha mégis vállaljuk a részvételt, akkor májusban le kell tenni a belépőt: 470 ezer svájci frankot. Tétlenül persze nem ülhettünk addig sem. Hiszen, ha tudjuk-mérjük vállalni a világ előtti szereplést, akkor nem árt, ha nemi elképzeléssel a tarsolyunkban startolunk. A legfontosabb, hogy mindenki személyesen is felelősnek érezze magát a témában. Vagyis, minden állampolgár a maga helyén járuljon hozzá a program sikeréhez, ha módja lesz a közreműködésre. S talán egyetért velünk az olvasó: Szegednek nem mindegy, hogyan szerepel a világot és Európát jelentő deszkákon. Ezért minden olvasó ötletét szívesen vesszük világkiállítás-ügyben attól a pillanattól, hogy a Parlament mégis a részvétel mellett dönt. Az általunk közérdekűnek vélt ötleteket szívesen közreadjuk. Addig is nem árt megkérdezni néhány olyan embert, akinek máris vannak átfogó elképzelései arról: Szeged, mint vidéki város, hogyan, mivel szerepelhet sikeresen az 1995-ös expón.

Varga Józsefet, a Szeged Tourist Idegenforgalmi Hivatal vezetőjét kérdeztük:

— *Hogy legyen-e világkiállítás, azt megszavazhatja a Parlament. De hogy ennek lesz-e látogatója, s hogy a külföldiek eljönnek-e Magyarországra, az nem csupán szavazás, hanem szervezés és átgondolt előkészítő munka kérdése is. Az idegenforgalom „interszektorális” műfaj. A látogató hiába talál a prospektusokban színes programot, érdekes látnivalót, ha nem tud hol megszállni, éhbedelni, s a szabadtéri játékokra időben jegyet venni.*

— *Szegednek, mint vidéki városnak milyen helyzet szánhatunk a világkiállításban?*

— Szeged lehetne az Expo egyetlen fesztiválvárosa. S bár nem az én dolgom a szabadtéri játékok programjáról nyilatkozni, mégis úgy gondolom, legfontosabb vonzóerejük a különleges szabadtéri előadásoknak lehetne. Tudom, a mostani állapotok nem valami biztatóak, de van még idő '95-ig. Akkor lesz 60. évfordulója annak, hogy Mascagni a Dóm téren saját operáját, a Paraszttbecsületet vezényelte. E művet a milánói Scala szolistáival akar másorra is lehetne tűzni. A néptáncfesztivál hagyományaira is építve megszervezhetnénk a Duna menti népek találkozóját. Kész a mobil nézőtér terve is. Ennek kivitelezését például össze lehetne kötni az Expóval. A mexikói labdarúgó-világbajnokság szervezői annak idején 90 évre bérbe adták a stadion párhelyait kurrens cégeknek. Itt egy vállalkozó hasonló módon megépíthetné a mobil nézőteret. Jó üzletet csinálhatna. Az üléskialakításokat ugyanis egész évben bérbe tudná adni különböző rendezvények szervezőinek. (Téli sporteseményekhez, tavaszi, őszi rockkoncertekhez stb.) Persze, ezekenél születhetnek jobb ötletek is.

— *A városi tanácsnak már van ad hoc-bizottsága, amely ötletpályázatot írt ki.*

— Véleményem szerint intézményesíteni kellene ezt a komplex munkát. Szükség lenne olyan világkiállítási szervező irodára, aminek vezetője és stábjja csak az előkészületekkel foglalkozna. Az iroda megszervezéséhez a Szeged Tourist azonnal felajánlana egymillió forintot. A legjobb persze az alapítvány, vagy az egyesület lenne, ehhez is azonnal kapcsolódnánk.

— *Úgy tudom, a Szeged Tourist helyzete és jövője is igen bizonytalan...*

— Sajnos, így van — miután megyei intézmény vagyunk. A költségvetésünkben igen nagy kérdőjelek mutatkoznak, bár a bevételünk igen tetemes. Elképzeléseink és terveink ennek ellenére vannak. Úgy gondoljuk, a Fesztivál-körkép nemrég elkészített kicsinyített mása és a Mátyás-emlékpark terve az Utazás '90 című kiállításon már beharangozta ezeket.

— *Gondolja, hogy Ópusztaszerért és a szabadtériért leutaznak Szegedre a külföldiek?*

— Szeged és környékének helyzete attól függ: megépül-e az E75-ös autópálya. Ha igen, akkor Szeged Budapest kirándulókörzete lehet. A délről érkező külföldiek számára pedig az első állomás.

— *Szeged lakossága vajon mennyi részt vállalhat a világkiállításból?*

— Sajnos, a városlakóknak egyelőre csupán a terheket lehet megígérni. De biztos vagyok abban, hogy a szegediek nem akarnak szegyenkezni. A legfontosabb, hogy a külföldiek vendégházát környezetbe érezzék. A virágos ablakok, a tiszta utcák városává kell válnunk. A szegediek ebben tudnak közreműködni. Tudniuk kell: rajtuk múlik, hogyan szerepel a város. 1995-ig lehet még Szegednek felelős, szilárd kormányzósága, s úgy hiszem, az egyházak is oroszlánrészt vállalnak majd a város programjában, a vendégek fogadásában.

Pacsika Emília

Pszichológiai találkozó Szegeden

Szeged negyedik alkalommal látja vendégül a Carl Rogers nevéhez fűződő személyiségközpontú pszichológiai találkozót. Az ötven éve élő, s immár az egész világon elterjedt módszert alkalmazza nagyon sok humán tudomány, elsősorban a pedagógia, a pszichiátria, a pszichológia. A találkozó március 30-án, délután 17 órakor kezdődik, és április 1-jén 12 órakor ér véget. A találkozó színhelye a Fürj utca 92/B szám alatti ifjúsági központ. A részvételi díjból a diákok 50 százalékos kedvezményt kapnak.

Közlemény a könyvtárból

A „Senki löböt, harmadszor...” című cikkben (DM, 1990. március 22.) névtelen levél írásával rágalmaztak bennünket. A becsületsértést és rágalmakat visszautasítjuk.

Szeged, 1990. március 22.

A KKDSZ Somogyi könyvtári könyvtáros alapszervezet

Tiltakozó lányok a Széchenyi téren

Széchenyi tér, 1990. március 27., este 6 óra.

A hirtelen megjött rossz idő lehűtötte sétányon, az öreg, beteg platánok között tucatnyi leány s egyetlen fiú ül pokrócokon, újságokon, előttük csonkig égett gyertyák, szívükben háborgás és szeretet. Gimnazisták. A miertre elmosolyodnak, s egyszerre beszélnek.

— A marosvásárhelyi események miatt. Úgy gondoltuk, ez a legtöbb, amit tehetünk az ottani magyarsáért. Péntekre szerettük volna szervezni ezt a sokaknak még szokatlan tiltakozást, de az időpontot a rendőrséggel egyeztetni kellett, s így áthelyeztük mára. Van engedélyünk. Sok erre járó azt kérdezte, melyik pártot képviseljük. Nyilván, hogy egyiket se. Járt erre két külföldi újságíró is, egy olasz, s egy angol. Az előbbi nemigen értette, mit akarunk. Az angol tájékozottabb volt. Ő tudta, mi történt az utóbbi napokban Erdélyben.

— *Mennyi időre terveztétek a tiltakozást?*

— Egész éjszaka itt ültünk volna, de sajnos, nem sikerült megszervezni a választ. Először a Kárász utcára gondoltunk, mint színhelyre, de itt, a Széchenyi téren kevesebb ember jár, s nekünk nem is annyira a tömeg, hanem a mi személyes tiltakozásunk a lényeg. Este 8-ig leszünk itt. Volt, aki egyetértett velünk, s volt, aki közömbösen továbbment.

A járőrelek azért megállnak. Olvassák a feliratot, melyen a legnagyobb betűkkel az áll: Nem a románok ellen. Egy öregedő férfi előbb lehajol a lányokhoz, majd odaül hozzájuk. Hallani, ahogy mondja, ő jogoszláviai magyar. Egy időközben érkező néni nárciszt osztogat.

Különbözet rend van, lányos szeretet, s hideg, hideg. Tucatnyi fiatal állampolgári jogát gyakorolja.

Így van ez jól.

Dal

Szent-Györgyi Albert Alapítvány

Szent-Györgyi Albert nevével fémjelzett alapítványt hozott létre a Magyar-Szovjet Baráti Társaság kezdeményezésére és részvételével néhány jelentős hazai iparvállalat, így az Alutroszt, a Tiszai Vegyi Kombínát és a Dunai Vasműt. Az MSZBT alapító diszelnöke, elnevezett alapítvány célja: a műszaki és természettudományokat művelő fiatalok szakmai munkájának támogatása, a magyar-szovjet tudományos együttműködés és a két ország tudósai közötti kapcsolatok pénzügyi finanszírozása, tapasztalatcsere, tanulmányutak költségeinek fedezése.

Az alapítvány nyílt, ahhoz bárki, jogi és magán-személy is csatlakozhat, ha egyetért céljával, és megvalósulását támogatni akarja. Az alapítvány — amelyet Márta Ferenc akadémikus vezetésével a kuratórium irányít — jelenleg 2 millió forint kamatozó tőkével rendelkezik. Ezt az összeget — a belépési szándékukat újabban jelzők segítségével — várhatóan rövid időn belül megkészszerzik. A pénz hozadékának terhére valószínűleg már az idén néhány szakember külföldi útját finanszírozni fogják, és meghirdetnek egy szakmai pályázatot. (MTI)